

ското правителство и го принудило да дѣйствува за възврѣщането на бѣжанцитѣ българи, защото Тракия се лишавала отъ най-работното население, турцитѣ не само не възпираха по-послѣ българското изселничество отъ Тракия, но го и прѣдизвикваха, а въ послѣдно врѣме дори узакониха. По сѣщитѣ причини черковно-училищното дѣло на българитѣ въ Тракия е срѣщало повече спжнки отъ турска страна отколкото въ Македония. Одринската епархия не можа да се сдобие съ титуларенъ български митрополитѣ въпрѣки дългогодишното очакване на българитѣ отъ епархията. А българитѣ православни бѣха по-многобройни отъ патриаршиститѣ въ всички тракийски епархии между Мидия-Еносъ и Места освѣнъ въ Димотишката.

7. По национално-политически съображения българската Екзархия се грижеше повече за Македония отколкото за Тракия.

8. Въ българската външна политика наддѣляваше силно националистичния характеръ надъ държавния и идеалътъ за осжществяване на Санъ-Стефанска България и силното въздѣйствиe на македонцитѣ върху политиката на България бѣха насочили всички български сили главно къмъ освобождението на Македония отъ духовно и политическо робство. Тракийскитѣ въпросъ захвана да занимава българитѣ по-късно.

9. Срѣдиземноморскитѣ държави не гледаха съ добро око настаняването на българитѣ на бѣломорския брѣгъ, особено близо до Цариградъ, защото тѣ се бояха, че чрѣзъ българитѣ руситѣ ще стигнатъ най-лесно тоя брѣгъ. Подозира се дори, че и самитѣ руси, които се стрѣмятъ къмъ завла-